

SLOVENSKI vestnik

GLASILO SLOVENSKE KOROŠKE

PRISPEVAJTE ZA
PARTIZANSKI SPOMENIK
V ŽELEZNI KAPLI

LETNIK V

DUNAJ, V SREDO, 23. VIII. 1950

ŠTEV. 62 (334)

Manj besed in več mostov

V teku skoro vse povojne dobe je bilo v pogledih na vprašanja, ki se tičejo sožitja med Slovenci in Avstriji na Koroškem ter odnosov Avstrije do narodov njene južne socialistične sosede le težko najti bistvenih razlik med koncepcijami starih okostenelih šovinistov in njihovih neofašističnih naslednikov ter zadržanjem merodajnih političnih faktorjev iz tabora vladajočih strank.

Šele zadnje čase je bilo opaziti vrsto znakov, iz katerih se je dalo sklepati, da se je začel v političnem življenju na Koroškem tudi v vplivnejših krogih do neke mere polagoma le uveljavljati duh treznejšega preudarka, razumnejše razsodnosti in večje politične dalekovidnosti.

Preko prvih plahih poskusov vedno bolj pogosta srečanja med športnimi moštvi obeh sosednih dežel, izmenjava kulturnega udejstvovanja v obliki nad vse uspelega gostovanja Slovenskega narodnega gledališča z opero in baletom v Gradcu in Celovcu ter koncertov dunajskih filharmonikov v kulturnih in političnih središčih nove Jugoslavije, pričetki tesnejšega gospodarskega sodelovanja med Koroško in Slovenijo, kakor je prišlo do izraza v udeležbi slovenskih podjetij na razstavi v Beljaku in Celovcu ter ob tej priliki sklenjeni pogodbi o medsebojni zamenjavi blaga, nekoliko umirjenejši in tu pa tam objektivnejši ton v poročanju o razvoju v socialistični Jugoslaviji v delu tiska, ki se šteje za demokratičnega, vse to je kazalo, da postaja ozračje manj strupeno in da bosta s časom razum in dobra volja morda le triumfirala nad politično slepoto in tradicionalno šovinistično zakrknjenostjo.

S tem bi bili brez dvoma dani temeljni pogoji ne samo za zblizanje dveh držav-sosedom, temveč, kar je za bodoči razvoj v deželi še posebnega pomena, hkrati tudi dveh neposrednih sosednih si narodov, ki živita na Koroškem in katerima more samo obojestranska dejanska enakopravnost na vseh življenjskih področjih omogočiti in zjamčiti resnično in odkritosrčno prijateljsko in mirno sožitje.

Koroški Slovenci smo brez pridržka za tako zblizanje in pozdravljamo vsakogar, ki v kakršni koli obliki hoče prispevati k uresničitvi tega cilja, ki smo si ga zastavili že takrat ko smo šli v borbo proti nacističnemu nasilju.

Prav zato smo tudi pozorno prisluhnili spravljamim besedam zastopnika notranjega ministra, ki jih je izrekel ob pomembni priliki, ko so se dvignile mejne zapornice na Ljubelj, ter nakazali tudi pot do njihove uresničitve. Tudi deželnega glavarja nismo preslišali, ko je pred nedavnim v imenu deželne vlade zavrnil izzivalni predlog nacističnega VdU-ja po odpravi zakona o dvojezičnih šolah, čeprav bi bili želeli, da bi se bil pri tem manj skliceval na zunanjepolitične nujnosti in več na demokratska načela.

Vse to smo budno spremljali in navzlic zgodovinsko utemeljeni skepsi skušali tolmačiti kot dobrohoten doprinos k poskusom zblizanja dveh narodov sosedov. Veselili smo se znakov, ki so vsaj rahlo obetali, da se bo morda le pričelo jasni na koroškem političnem horizontu.

Neodvisna delavska stranka v Nemčiji

Komunisti, levi socialisti in predstavniki drugih naprednih skupin v Zapadni Nemčiji so na skupni konferenci dne 23. julija t. l. izvolili iniciativni odbor za ustanovitev neodvisne delavske stranke v Nemčiji. Izdali so prvo številko svojega glasila „Freie Tribüne“. Glavni urednik novega lista je bivši urednik komunističnega glasila Nemčije „Freies Volk“ in bivši član tajništva Komunistične partije Nemčije za pokrajino Severno Rensko-Westfalijo Josef Schlappe, ki je bil izključen iz partije, ker se v načelu ni strinjal z informbirojevsko politiko partijskega vodstva.

V prvi številki prinaša list uvodnik v katerem poudarja, da v tradicionalni delavski stranki v Nemčiji komunistična partija in socialdemokratska stranka danes nista več predstavnici nemških delovnih množic, ker sta v službi enega ali drugega velikega tabora, katerih obstaj-

nek škoduje koristim širokih množic delovnih ljudi, ki žele mir, delo in napredek. Zato je nujno potrebno ustanoviti resnično socialistično stranko, docela neodvisno od ukazov bodisi z Vzhoda ali z Zapada in ki bi nadaljevala tradicijo nemškega delavskega gibanja.

Zbiranje delovnih množic Nemčije v tako neodvisno socialistično gibanje je naloga, ki si jo zadaje „Freie Tribüne“ in katero želi uresničiti z navajanjem perečih problemov, ki teže delovne množice in z neprestanim poudarjanjem dejstev, da se lahko doseže boljša bodočnost delovnih množic in jamstvo za ohranitev miru samo z borbo za enotnost delavskih množic na vsem svetu, ne pa z ustanavljanjem dveh sovražnih blokov.

Pojav neodvisnega socialističnega lista „Freie Tribüne“ je vzbudil veliko zanimanje pri širokih množicah v Zapadni Nemčiji.

Naraščanje cen in kriza v Avstriji

V zadnjem času občutimo v Avstriji spet znatno naraščanje cen, posebno kar se tiče živil. Ceno svinjskemu mesu so dvignili kar za dva do tri šilinge. Podražili so mast, slanino in klobase. Tudi jajca so se podražila, prav tako ugotavljamo dvig cen tudi pri rižu in sladkorju. Cena masla je narasla celo za pet in še več šilingov.

Niž manj občutno niso narasle cene pri premogu za domačo kurjavo, pri koku in jajčnih briketih, in sicer pri premogu za 30 odstotkov, koku za 40 in jajčnih briketih celo za 100 odstotkov.

Pa tudi na področju tekstilne industrije lahko opazujemo pojave vedno večje krize. Tako je na primer zbornica za obrtno gospodarstvo naslovlila na ministrstvo za tr-

govino in obnovo pismo, v katerem zahteva od ministrstva, naj omeji uvoz tekstilnega blaga vseh vrst, ker se pojavlja prodajna kriza.

Ali naj to pomeni, da je avstrijsko delovno ljudstvo že krilo in nadomestilo potrebe po perilu in oblekah? Nikakor ne! Izlozbe trgovin so sicer napolnjene z vsakovrstnim blagom, toda delavcu, nameščencu ter malemu in srednjemu kmetu manjka potrebnega denarja, da bi mogel plačevati visoke cene ter primerno prehranjevati in dostojno obleči sebe in svojo družino. In kakšne posledice izvajajo iz tega kapitalistični gospodarski krogi? Namesto, da bi znižali cene in tako poživili nabavno možnost širokih mas, omejujejo proizvodnjo in zahtevajo omejitev uvoza tekstilnega blaga. Če pet let

vsako misel na spravljamim most in razvijal svojo nacistično-imperialistično teorijo o nujnosti napadalnega mostišča?

V kolikor pa so te neskladnosti med lepimi besedami in povsem drugačnim zadržanjem do neke mere še razumljive pri predstavniku OeVP, ki se s svojim desnim krilom ne razlikuje mnogo od neonacističnega VdU-ja, v toliko bolj pada v oči vloga deželnega glavarja, ki jo je igral v istem aktu, čeprav dvomimo, da se je pri tem dobro počutil. Nikakor pa si ne moremo predstavljati, da bi mogla biti množica članov in pristajšev socialistične stranke navdušena nad družbo, v katero je zašel njen šef, saj ji je vendar le znano, kdo je dr. Steinacher po svojem razrednem poreklu in politični pretéklosti. Zato ni niti čudno, da se je „Die Neue Zeit“ distancirala od dogodkov pri otvoritvi Miklavčevega mostu in da je svojim bralcem zamolžala sramotno dejstvo, da je bil socialistični pravak Koroške v gostéh pri najvidnejšemu nacističnemu veljaku.

Da so ti dogodki silno opogumili najradikalnejše neonacistične elemente, se je pokazalo že v par dneh

po vojni tem skromnim in upravičnim potrebam delovnih slojev avstrijsko gospodarstvo ne more in ne bo ustreči, je to posledica tega, ker se v Avstriji vedno bolj uveljavlja načelo svobodnega gospodarstva, ker o kaki kontroli avstrijskega gospodarstva ni več govora. Cene vzdržujejo celo umetno na nedosegljivi višini. Blago se kopiči in je nedosegljivo za široke plasti konsumentov, vsled česar pada življenjska raven avstrijskega prebivalstva in nastaja vedno večja kriza. Delavec in nameščeneec mora izdati do petdeset odstotkov svojega zaslužka samo za živila, čeprav je potrošnja še globoko pod predvojno višino. Dvig življenjske ravni je nujno povezan z borbo za zvišanje kupne moči delovnih ljudi.

Henry Wallace je podal ostavko

Henry Wallace je podal ostavko na mesto predsednika ameriške progresivne stranke. Ostavko je dal zaradi nesporazuma z drugimi voditelji stranke glede korejske krize. V pismu predsedniku stranke Baldwinu je med drugim zapisal: „Prepričan sem se, da bom mogel bolje služiti miru s tem, da se umaknem iz odbora in eksekutiva stranke. Kot znano, je Wallace podprl stališče ZDA in OZN glede Koreje. To stališče pa je pozneje komite stranke obsodil. Po demisiji je še izjavil, da bo dal nadaljnje izjave glede Koreje“ ko bo končana šahovska partija v Varnostnem svetu“.

Po izstopu Henry Wallace iz ameriške progresivne stranke, je to stranko zapustil tudi Thomas Emerson, predsednik Združenja naprednih ameriških pravnikov in dosedanji ugledni član nacionalnega vodstva progresivne stranke Združenih držav Amerike. Na vprašanje novinarjev, zakaj je izstopil iz stranke, je Emerson odgovoril, da današnja progresivna stranka ne služi stvari miru. Vodstvo progresivne stranke je prišlo, kakor je znano, pod vpliv agentov kominforma.

v valu VdU-jevskih zborovanj na ozemlje Slovenske Koroške s ciljem, da z izzivajočo gonjo proti zakonu o dvojezičnih šolah razplamtijo nacionalistične strasti in onemogočijo pomiritev med slovenskim in avstrijskim prebivalstvom na Koroškem.

Koroški Slovenci verujemo v napredek in demokracijo in se neomajno borimo za oboje ter smo slej ko prej prepričani, da nas bodo v naši borbi za enakopravnost, za mednarodno sodelovanje in za mir v vedno večji meri podprli tudi vsi resnični avstrijski demokrati, ki se morajo zavedati, da je tudi njihova bodočnost samo v uresničenju naših skupnih človeških idealov. Prepričani smo, da bodo v vse večji meri spoznali, da je naša borba proti duhu 10. oktobra, proti izzivalnim plebiscitnim proslavam, za pravico do pouka v slovenskem materinskem jeziku in za vse ostale pravice, ki nam kot narodu pripadajo, pravična borba in hkrati učinkovita pomoč njihovi borbi. Čim bolj bodo to spoznali vsi demokrati, tem bolj se bodo tudi zavedali svoje soodgovornosti, ki jo pred svetom nosijo za krivice in žaljenja, katerim smo izpostavljeni Slovenci na Koroškem.

Pripombe k celovški razstavi

Zadnje nedelje je bila zaključena 14. celovška razstava 1950, peto po drugi svetovni vojni, ki je trajala 10 dni. Obisk je bil dober in prireditelji so — kakor je na splošno slišati — zadovoljni. Obiskovalci so bili predvsem s Koroškega, nekaj pa jih je bilo tudi iz drugih avstrijskih pokrajin in drugih držav, predvsem takih, ki so bili v tem času na Koroškem na dopustu, letovišču, izletu ali podobno.

Posameznih firm, ki so razstavljale, ne bomo posebej navajali, ker bi bilo to preobširno. Največ pa je bilo koroških oziroma celovških, ostale so bile iz Dunaja in drugih avstrijskih pokrajin in mest. Od tujih držav sta bili zastopani samo Jugoslavija in Italija, zadnja samo po firmi Romanut iz Vidma, ki je razstavljala „Cafe-Espresso“ — stroje in točila črna kava. —

Koroški tisk na splošno poudarja, da je bila organizacija razstave dobra in v redu. Mi se s tem nikakor ne moremo popolnoma strinjati, čeprav vemo in tudi upoštevamo, da organizacija tako obsežne prireditve kot je celovška razstava, ni malenkost, da zahteva mnogo dela in truda. Vsekakor pa smo mnjenja, da bi se razstava dala boljše, okusnejše in predvsem preglednejše organizirati. Kdor je šel skozi razstavne prostore

— Hasnerjeva šola, gimnazija in trgovska akademija — je moral nujno ugotoviti, da je razstava v prvi vrsti nepregledna, Zakaj v vseh treh razstavnih prostorih si vedno spet naletel na ene in iste predmete in nazadnje, ko si si ogledal celotno razstavo, nisi imel nobene prave slike o razstavljenih predmetih. Stvar pa bi se bila dala že iz vsega početka urediti drugače in sicer na ta način, da bi razstavni odbor razdelil posamezne prostore tako, da bi bile na primer v enem poslopju oziroma enem delu tega ali onega posloppja — kakor bi to pač zahteval položaj — razstavljene tekstilije, v drugem pohištvo, v tretjem gospodinjstvi predmeti, v četrtem glasbila, v petem športne potrebščine itd. Če bi bila razstava na ta način organizirana, potem bi obiskovalec že imel točen in jasen pregled čez vse razstavljene predmete. Tisti pa, ki je imel tudi namen kupovati, bi imel s tem mnogo večjo izbiro in bi lažje našel, kar potrebuje in kar njemu najbolj odgovarja. Tako pa se je marsikomu lahko zgodilo, da je nakupil na primer v Hasnerjevi šoli, pozneje pa, ko je prišel še v trgovsko akademijo ali v gimnazijo, je moral ugotoviti, da bi tam isto stvar boljše in ugodnejše kupil.

Marsikateri obiskovalec je bil nad to nesistematičnostjo nejevoljen in jo obsojal. Nenačrtno pa so bili razstavni prostori v resnici razdeljeni. Naj navedemo samo nekaj primerov: v neki sobi v trgovski akademiji so bili na eni strani razstavljani pralni stroji, na drugi strani pa preproge, torej dva predmeta, ki si niti malo nista v „sorodu“; v Hasnerjevi šoli so bili v neki sobi kar trije popolnoma različni artikli: knjige, harmonike in preproge; v neki drugi sobi v isti šoli spet so bili skupno z optičnimi predmeti (očala, daljnogledi itd.) razstavljani otroški vozički; nekje drugje spet smo našli sobo, kjer so bile skupno z glasbili razstavljene pisarniške potrebščine in pisarniško pohištvo. Tako pa je bilo povsod, v vseh prostorih. Povsod enaka slika, enaka nenačrtnost! Mislimo, da bi se to dalo iz vsega početka drugače, boljše urediti in obiskovalec, katerega kupna moč je v pretežni večini v današnjih razmerah itak zelo nizka, bi dobil mnogo boljše vtis. Upamo, da bodo prireditelji razstave, razstavni odbor, o tem malo razmišljali in pri prihodnjih razstavah uvedli več načrtnosti in preglednosti. Težko to ne bo, vsekakor pa koristno!

Drugače pa je bilo razstavljenih

mного najrazličnejših predmetov. Tudi precej popolnoma novih izdelkov je bilo videti in dotični razstavljalci so pač vsak na svoj način poskušali prepričati obiskovalce o koristnosti teh predmetov. Gotovo so bili med njimi artikli, ki so koristni in praktični, samo pogostokrat smo slišali od tega ali onega obiskovalca: „Vse lepo in prav, samo če bi bilo denarja.“ Nekateri so napravili kar dobro kupčijo, drugi slabšo, kakršni so bili predmeti, predvsem pa cene.

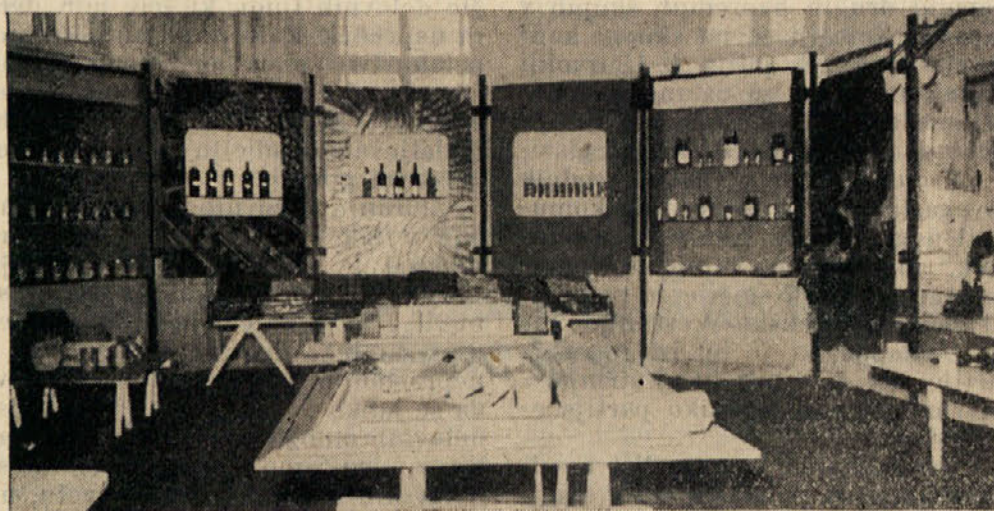
Veselični prostor

pa je bil stvar zase. Menda tam še nikoli ni bilo tako slabo, kakor letos. Obiskovalcev je bilo sicer dosti, kar tako gnetli so se včasih med posameznimi stojnicami, toda večina je

le gledala in šla dalje. Pa tudi niso bog ve kaj nudili. Cene pa so bile gorostastne. Pred različnimi varieteti, tako imenovani „teatri“, cirkusi itd. so delali silno reklamo in nad vse povelježevali svoj program. Če pa si šel noter in si si stvar ogledal, si bil razočaran, ker vse skupaj ni bilo vredno tistega denarja, ki si ga za to izdal.

Pa tudi pijača je bila jako draga. Vreč piva je stal 2.70 šil., četrt vina pa okoli 7 šilingov. Vroče klobase so bile povprečno 4.50 šil., obložene žemlje pa po 3.50 šil. Torej cene, ki so za povprečnega človeka nedosegljive.

Potemtakem se tudi nikakor ni čuditi, če je bila kupčija slaba.

Jugoslavanski paviljon na 14. celovški razstavi 1950

Trgovinski sporazum med Koroško in LR Slovenijo v okviru beljaške in celovške razstave

Največje zanimanje na letošnji celovški razstavi je vzbudil jugoslovanski oziroma slovenski paviljon. Poselilo pa ga je tudi skorajda največ ljudi, ki so se vsi izredno zanimali za razstavljene predmete in povpraševali, kdaj in ali bodo prišli na trg tudi na Koroškem.

Razstavljala so isto podjetja kakor v Beljaku, zato o razstavi sami ne bomo podrobno pisali, ker so razstavljani predmeti našim bralcem iz ene izmed zadnjih števil „Slovenskega vestnika“ itak že znani. Hoče-

mo pa omeniti trgovinski sporazum, ki je bil sklenjen med Koroško in LR Slovenijo v okviru beljaške in celovške razstave. Na podlagi tega sporazuma bosta obe deželi — Koroška in LR Slovenija — medsebojno izmenjali blaga za vrednost pol milijona šilingov. LR Slovenija bo dobavila Koroški za 280.000 šilingov sadja, za 75.000 šilingov jajc, za 75.000 šilingov vina (v buteljках), za 40.000 šilingov medu (strdi) in za 30.000 šilingov svinjskega usnja. Koroška bo dobavila LR Slovenija poljedel. stro-

Obsodba v graškem procesu

V znanem graškem procesu proti stavbenim delavcem, ki je vzbudil veliko pozornost v celotnem avstrijskem tisku in je bil nedavno končan, so osem obtožencev obsodili, devet pa oprostili. Najvišjo kazen so odmerili Alfredu Tancicu in sicer tri leta težke in poostrene ječe. Ta obsodba je izzvala ogromno ogorčenje delavskih množic, ki medtem v močnem protestnem gibanju zahtevajo revizijo procesa.

Kaj so zakrivili ti delavci, ki so jih postavili pred sodišče? Po dolgotrajnih pogajanjih v jeseni 1949 med sindikati in podjetniki za tako imenovano „Ueberbrückungsbeihilfe“, ki so jih podjetniki zavračevali v neskončnost ter do skrajnosti izzivali delavstvo, opogumljeni tudi vsled kompromisarskega in plahega nastopa sindikalnih voditeljev, so bili delavci prisiljeni, da so se poslužili ulice, da bi izbojevali najpotrebnejše za svojo in svojih družin eksistenco, ki si zaradi razlike med cenami in plačami niso mogli nabavljati najnужnejših življenjskih potrebščin. Mesečna plača delavca niti ni znažala celih 600 šilingov in vsakdo ve, da za takšen zaslužek ni mogoče povoljno preživljati družine. Le sodišče ni imelo za to razumevanja, ko je predsednik procesa zastavil enemu izmed obtoženih vprašanje: „Zakaj pravzaprav s to vsoto ne morete izhajati?“ Značilno vprašanje, ki iz-

raža pojmovanje tako imenovanih „boljših ljudi“ o težkočah in socialnem stanju delovnega ljudstva, ki zasluži ravno toliko, kakor pravi ljudstvo „za živeti premalo, za umreti preveč“, torej samo za bedno životarjenje.

Delavci so bili v svojem ogorčenju in v zavesti svojih upravičenih zahtev, ko jih je njihovo socialistično in kominformistično vodstvo takorekoč pustilo na cedilo, prisiljeni, da so posegli po samopomoči teršli brez svojega kompromisarskega vodstva na ulico, da bi dali demonstrativno poudarka svojim zahtevam. Demonstranti delavci niso hoteli nič drugega, kakor, da jim podjetniki ugodijo skromne, a upravičene zahteve po zboljšanju obupnega življenjskega položaja, branili so svoje eksistenčne interese. Med demonstracijo je bilo razbitih nekaj šip in razsvetljenih reklamnih naprav nočnega lokala, shajališča onih izkoriščevalcev, ki na račun delavskih žuljev v eni sami noči poženejo več denarja, kot ga delavec v napornem delu težko zasluži v mnogih mesecih.

Sedemnajst delavcev so prijeli ter jih obsodili do treh let ječe. S tem procesom in obsodbami v Gradcu je avstrijska vladajoča gospoda inscenirala grozljivo in opomin delavstvu, naj se varuje in si ne dovoljuje demonstrirati za svoje pravice, kajti

je, stroje za obdelavo lesa in boroveljske lovske puške, nadalje nekatere predmete za široko potrošnjo (vžigalnike, britvice itd.), in sicer vsega skupaj prav tako za vrednost pol milijona šilingov.

Silno povpraševanje s strani koroških gospodarskih krogov pa je bilo tudi za ostalimi razstavljenimi predmeti: les (plohi- parketi, furnirji, kopita itd.), žebliji za težke čevlje (gojzarce), preproge (navadne in perzijanci), cekri, brusni kamni, livarski in steklarski pesek, mineralne vode (Rogaška in Radenska) itd. Za te predmete, čeprav je potreba velika, avstrijska vezna vlada zaenkrat še ni dala uvoznega dovoljenja, morda pa se koroški gospodarski krogi sami za to premalo zanimajo. Vsekakor bi marsikateri artikel, uvožen iz LR Slovenije, prišel ceneje kakor kje drugje in tudi na domačem trgu. Les na primer bi LR Slovenija lahko dobavila že enkrat ceneje kakor je na domačem trgu. Ceneje bi prišle tudi preproge, tako navadne kakor perzijanci. Pri nekem celovškem trgovcu pridejo preproge, in sicer navadne, po okoli 200.— šilingov za kvadratni meter, perzijanci pa od 400.— do 1.000 šil. za kvadratni meter. Jugoslovanske bi prišle znatno ceneje: navadne od 120 do 150 šilingov za kvadratni meter, perzijanci pa od 420 do največ 480 šilingov za kvadratni meter. Pri tem pa ne smemo pozabiti, da so jugoslovanske preproge ročno delo ter tudi, da so vzorci originalni. Izdelujejo jih v Bosni, Makedoniji in v Pirotu (južna Srbija). Vsekakor so te preproge originalnejše in po kvaliteti boljše, kakor tiste, ki jih vidimo na domačem trgu. Silno povpraševanje je bilo tudi za Rogaško in Radensko mineralno vodo, ki sta na Koroškem in v Avstriji sploh znani kot najboljši. Rogaška je predvsem dobra za mešanje z vinom, Radenska pa je silno zdravilna. V nekatere dele Avstrije jo Jugoslavija že pošilja, tako na primer v Gradec in na Dunaj.

V smislu omenjene izmenjave blaga med sosedama Koroško in LR Slovenijo, čeprav je zaenkrat še zelo malenkostna, je letošnja celovška razstava v primeri s prejšnjimi korak naprej. Upamo, da se bodo navezani trgovski stiki med obema sosednima pokrajinama še poglobili in ju tako polagoma tudi na ostalih področjih zblížali. Nihče si tega ne želi tako odkrito, kakor baš mi koroški Slovenci.

na ljubo imovitih kapitalističnih podjetnikov hočejo udušiti delavsko gibanje za boljše življenje.

V svojem zaključnem zagovoru so pribili branilci obtožencev med drugim naslednje: Hoteli so velik proces in ogromno obtožnico. Ta proces je veliko škodoval ugledu avstrijske justice. Na zatožno klop so posadili delavce, dočim so v resnici odgovorni: avstrijska vlada, ki bi moralala pravočasno izdati potrebne zakonite ukrepe za plačilo prispevka za premostitev, stavbeni podjetniki, ki so pogajanja zavestno sabotirali, in voditelji sindikatov stavbenih delavcev, ki so pustili delavce brez vodstva na ulico, čeprav so vedeli, da so bile pripravljene provokacije. Bilo bi bolje, če bi posadili na zatožno klop resnične krivce in jih obsodili. Tudi o tem bo nekoč, zgodovinsko gledano, ljudstvo sodilo: o sodnikih, ki so se odtegnili nalogi govoriti pravo, o državnem pravdniku, ki je dvignil obtožbo po nalogu državne oblasti in branilcih, če so izrabili vse, kar je bilo v njihovih močeh, da bi zmagala resnica. Nobena obsodba in naj bo še tako drakonična ne bo oslabilala sil delavstva, borba se bo nadaljevala v zavesti, da je borba za pravično stvar.

Proti obsodbi je bil vložen priziv in je zadeva vrhovnega sodišča, da pokaže, koliko ima razumevanja na tem, da je avstrijski delavec v borbi za zboljšanje življenjskih razmer čisto prisiljen, da se posluži stavk in demonstracij.

